

Η φροντίδα μας, πάντα κοντά σας!

Πολλοί άνθρωποι με ρωτούν και απορούν συνάμα πως επέλεξα να συνδυάσω την **φυσικοθεραπεία με την ψυχοθεραπεία**. Δεν ήταν κάτι προγραμματισμένο και σχεδιασμένο όταν ξεκινούσα τις σπουδές μου στο επιστημονικό πεδίο της φυσικοθεραπείας. **Προέκυψε ως ανάγκη αυτός ο συνδυασμός στην πορεία των πρώτων επαγγελματικών μου χρόνων ως θεραπευτής του σώματος.**

Δεν συναντάται συχνά αυτή η επαγγελματική συνύπαρξη... **Παγκοσμίως είμαστε τρεις επαγγελματίες που έχουμε καταφέρει να συνδυάσουμε αυτές τις επαγγελματικές ιδιότητες.**

Το ενδιαφέρον μου για τον μυοσκελετικό πόνο και τη θεραπεία του, ξεκίνησε από πολύ νωρίς στη καριέρα μου ως φυσικοθεραπευτής. Παρατηρούσα με το αίσθημα της ματαίωσης και του αδιέξοδου εκκωφαντικά παρόντα, την αδυναμία των καλύτερα οργανωμένων θεραπευτικών πρωτοκόλλων που εφαρμόζα να αποτυγχάνουν να αποκαταστήσουν ανθρώπους που υπέφεραν από επώδυνα μυοσκελετικά σύνδρομα.

Τα δικά μου συναισθήματα ερχόταν πολλές φορές να συναντήσουν βαθιά υπαρξιακά ζητήματα των ασθενών μου που γινόντουσαν καθηλωτική πραγματικότητα στη ζωή τους εξαιτίας του πόνου τους.

Κάποτε, κάνοντας έναν περίπατο σκεφτόμουν έναν ασθενή μου με χρόνια μυοσκελετικό πόνο που η πορεία της αποκατάστασης του δεν ήταν η αναμενόμενη και ταυτόχρονα εκείνος είχε μια δυσκολία να συνεργαστεί αρμονικά. Το βλέμμα μου σταμάτησε στη βιτρίνα ενός βιβλιοπωλείου που φιλοξενούσε ένα βιβλίο με τίτλο «Πόνος: ένα δώρο που κανένας δεν θέλει» των P. Brand & P. Yancey (2006).

Η αντίφαση που ένιωσα διαβάζοντας τον τίτλο με ώθησε να το αγοράσω. Μέσα στις σελίδες του ένα από αυτά που με συγκλόνισαν ήταν τα λόγια του Marcel Proust και του William Faulkner. Ο μεν πρώτος είπε πως «Η αρρώστια είναι ο

Η φροντίδα μας, πάντα κοντά σας!

γιατρός στον οποίο δίνουμε μεγαλύτερη προσοχή. Στη καλοσύνη, στη γνώση, δίνουμε μόνο υποσχέσεις. Το πόνο τον υπακούμε», ο δε δεύτερος είπε πως «αν έπρεπε να διαλέξω ανάμεσα στο πόνο και την αναισθησία, θα διάλεγα τον πόνο».

Γεννήθηκαν ερωτήματα μέσα μου που αφορούσαν το πώς ο ασθενής σχετίζεται με τον πόνο, πώς τον νοσηματοδοτεί, τι κερδίζει από αυτόν, ποια μοτίβα συμπεριφοράς μαθημένα από το παρελθόν έρχονται να «σαμποτάρουν» την ίαση.

Έτσι λοιπόν αποφάσισα να ασχοληθώ και με την ψυχοθεραπεία όπου ήταν ξεκάθαρο σε μένα πως οι δυνητικές δεξιότητες που θα αποκτούσα θα με καθιστούσαν ικανό να διερευνήσω την ουσία της κατάστασης που βιώνει ο άνθρωπος που υποφέρει από κάποιο μυοσκελετικό πόνο. Να γίνει σαφής ο διυποκειμενικός διάλογος μεταξύ του πόνου και του ανθρώπου που τον βιώνει.

Σήμερα λοιπόν, βρίσκομαι με αυτές τις δύο επιστημονικές ιδιότητες να στέκομαι δίπλα στον άνθρωπο με όλη την δύναμη της γνώσης μου και της ψυχής μου προκειμένου να είμαι αρωγός.

Θέλω να ευχαριστήσω όλους τους ασθενείς μου που με εμπιστεύτηκαν και με εμπιστεύονται και λειτούργησαν και λειτουργούν άθελα τους ως μέντορες για να φροντίζω τον άνθρωπο ολιστικά και σε ολόκληρη την διάσταση του, προσφέροντας τον δρόμο προς την αναλγησία και την αποκατάσταση ξανακερδίζοντας την χαμένη ποιότητα ζωής.